

Na Pražském Hradě udělil 28. října 2012 president ČR Řád TGM Monsignoru Karlu Fořtovi

Na svět přišel Karel Fořt před devíti desetiletími v rodině četnického strážmistra v Rožmitále pod Třemšínem, ale krátce nato byl jeho otec jmenován velitelem četnické stanice v pošumavských Skočicích. Po šesti letech se rodina opět stěhovala, tentokrát do Horažďovic. Studoval ve Strakoniciích, poté v Českých Budějovicích. Za války přišlo zatčení gestapem i totální nasazení v Linci, kde tvář v tvář hleděl na Adolfa Hitlera. Po vysvěcení na kněze v roce 1948 přichází na místo kaplana ve Vimperku a za dva roky útěk za hranice. Misie v africkém Alžíru,

téměř čtyři desítky let života prožil v Mnichově. Na otázku, kde je doma, odpovídá Msgr. Karel Fořt, veršem z druhé sloky naší hymny. „Mezi Čechy domov můj“.

„Ve Vimperku jsme společně s paterem Jilečkem a se spolubratrem, rovněž novosvěcencem Josefem Melkou, spravovali celý vikariát, který tehdy tvořila řada opuštěných kostelů a far. Mně připadl západní úsek, kam patřila například Kvilda, Nový Svět či Knížecí Pláně,“ vzpomněl na své první působiště Karel Fořt. Šumava po odsunu německého obyvatelstva nebyla rozhodně standardním prostředím a vyžadovala si hned od prvních dnů kněžské služby hledání nových cest a přístupů. To však ostatně Karla Fořta provázelo celý život. „V roce 1950 našli v lese kousek od Vimperka dvě mrtvoly a policie nás chtěla dát s tou dvojnásobnou vraždou dohromady. Situace byla vážná, a tak jsme na faře dospěli k názoru, že musíme využít poslední možnosti a utéct,“ vrátil se ve vyprávění k létu 1950 pater Fořt. Varování před zatčením přišlo z poněkud nečekané strany, od příslušníka SNB. „Přihodilo se to v noci 10. července 1950. Najednou někdo hází kamínky do okna a dole stojí příslušník SNB. Ten nám řekl, co se chystá, a že nám chtějí přišít ty vraždy,“ doplnil k předchozímu Karel Fořt. Oním příslušníkem byl otec bývalého místostarosty a dnešního zastupitele Jaroslava Zámečnicka. „Jeho bratr byl knězem. Za války odmítl podat jedné Němce s „hakenkrajcem“ na klopě svatě přijímání a zemřel v koncentráku na následky lékařských pokusů,“ pokračoval Karel Fořt a jeho slova potvrdil i Jaroslav Zámečnick s tím, že právě po nacisty umučeném strýci Jaroslavovi dostal své rodné jméno. Po krátkém pobytu v uprchlickém táboře Valka se tři kněží, kteří společně opustili Vimperk, rozhodli pro život misionářů a na Tři krále roku 1951 se vylodili v Alžíru. „V Batně již působil farář, který měl na starosti ještě nějaké filiální farnosti a mně přidělil dvě oázy, kam jsem měl každou neděli dojíždět. První byla vzdálená sto kilometrů a druhá se nacházela o dalších sto kilometrů dál,“ přesunul se Karel Fořt ve vzpomínkách na Saharu a následovalo dlouhé vyprávění o situaci v Alžíru v první polovině padesátých let a o životě kněze pod africkým sluncem.

Ale ani tam nebyl klid a v důsledku osvobozenecých bojů plných teroru a brutality se vrací Karel Fořt do Evropy. Domů nemůže, a tak začíná mnichovská etapa jeho života. Jenže ani zde jej nečeká poklidný život na faře. Jeho farností se totiž brzy stává celé Německo. Z Říma přichází pověření Missionarius migrantium sermonis Bohemicae in Germania a Karel Fořt se stává misionářem pro Čechy v Německu. Začíná mravenčí práce, navazování kontaktů a opět hledání nových cest pastorační a během následujících let se mu v pastorační a utváření farního života krajanů podaří dílo téměř nevídané. Ale ani tím nejsou jeho aktivity vyčerpané. Přestože má monsignore Karel Fořt rodnou zem zapovězenou, na rozhlasové vlny je i přes všechny snahy železná opona krátká. Po čase se po vlnách Svobodné Evropy nesou promluvy Otce Karla začínající dodnes legendárním: „Dobrý den, milí přátelé, mladí, starší i věku pokročilého, za Šumavou, na Moravě i pod Tatrami“. V redakci působil až do r. 1997 (vydal vlastní Postilu tak, že shromáždil svá kázání za 44 let, tj. za aktivní období 1951 – 1995).

A jak kněz, misionář, redaktor i každým coulem skaut s přezdívkou Fík (je spoluzakladatelem a nyní emeritním instruktorem Jihočeské lesní školy), shrnuje svůj životní odkaz? Žít „sub specie aeternitatis“, pod zorným úhlem věčnosti. Tak nějak to ostatně říkal i prezident Masaryk...

Vypracování: redakce webu KD podle textu br. Jaroslava Pulkrábka, emeritního místostarosty Junáka, viz:

http://prachaticky.denik.cz/zpravy_region/pt_pendluje-mezi-bavorskem-a-jihem-cech20101118.html

Zajímavé informace jsou také pod odkazem z archivu měsíčníku Na dobré stopě, vydávaným ODV Junáka:

<http://krizovatka.skaut.cz/docs/?act=get&check=86db73658c5a2ae179506096ae19fe38&id=2444&noinc=1>